

УСПІШНА ЖІНКА - УСПІШНА У ВСЬОМУ

Спілкуючись із нею, дивуєшся, як ця тендітна жінка скрізь встигає. Про що б не йшлося мова вона завжди є компетентною та по-материнськи доброзичливою. Усе, за щоб не бралася, виходить напрочуд добре та професійно. Лише з часом розумієш, що за цим усім стоять колосальний досвід і праця над собою. У прихильників вона викликає захоплення, у ворогів - заздрість. Та як одні, так і інші стверджують: не поважати її за наполегливість і професіоналізм просто неможливо. Все це про Світлану Богатирчук-Кривко, начальнича головного управління держкомзему, маму, бабусю, сильну особистість і розумну жінку.

Вона народилася в Рівному, а дитинство та юність провела в інших куточках України й СРСР. У 18 років, вийшовши заміж, юна вчителька поїхала за чоловіком, у пряму смислі слова, "на край світу" - у Владивосток. Там народила першого сина. Та коли чоловікові-військовому запропонували після Крайнього Сходу обрати, де служити: Ленінград, Київ чи Рівне, - умовила обрати Рівне.

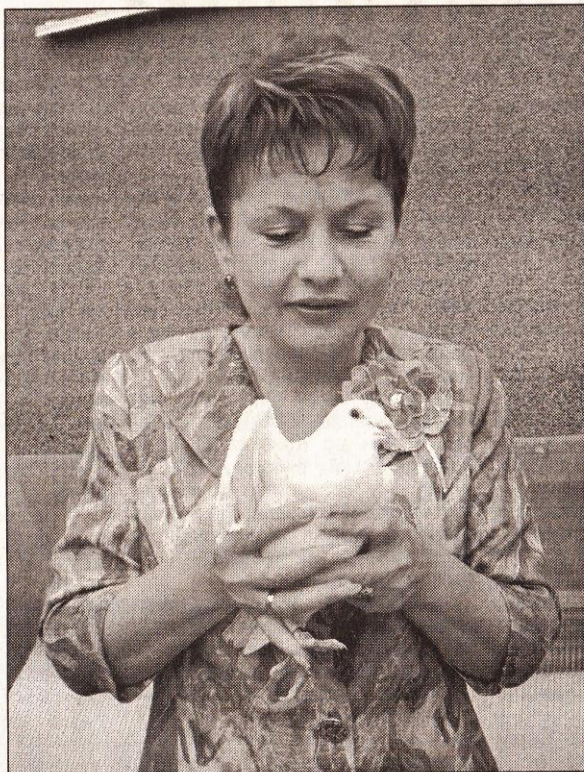
Так із 1980 року вона жодного дня не уявляє себе без рідного міста.

На "відмінно" закінчила Рівненський педагогічний інститут, працювала у школі №123. Народила другого сина. За "перебудови", коли повага до вчительської праці підточувалася малими заробітками, ще відданіше працювала. Поєднувала роботу на трьох посадах - у школі, вчителем-методистом, викладачем у педінституті та на курсах підвищення кваліфікації - з вихованням двох дітей. Талано-

витого та працюючого фахівця помітили й довірили очолити відділ, а потім управління освіти.

Тоді в депресивному 1992 році, коли навіть торгувати на лотку було престижніше, ніж учителювати. Вчителям по півроку не платили й без того мізерні зарплати, а школи та дитсадки безлюдні. У 1992 році очолити освітню галузь хотіла хіба що невиправна оптимістка. А Світлана Богатирчук-Кривко очолила і - перемогла! До речі, тоді їй було лише 33 роки, і вона стала наймолодшим керівником відділу освіти на всю Україну. Тодішній освітянський міністр дивувався: звідки в цієї мініатюрної жінки із зовнішністю піонервожатаї стільки сили та снаги? А вона не тільки вирішувала наболілі поточні проблеми, але й дивилася вперед, плануючи створити на Рівненщині всі умови для всебічної сучасної середньої освіти. І домоглася свого.

У важкі 90-ті освіта була в занепаді, отож очолювати її



було не стільки често, скільки справжнім випробуванням. Комунальним проблемам шкіл і дитсадків іноді доводилося приділяти навіть більше уваги, ніж навчанню. У ті часи міський голова Віктор Чайка інколи жартома називав її "начальником освітянського жеку". Вона не гналася за почестями, просто віддано працювала - за

три десятиріччя наполегливої праці пройшла шлях від учительки до заступника міського голови.

У 2002 році Віктор Чайка викликав Світлану Богатирчук-Кривко до себе й сказав: "Світлано Кирилівно! Будеш моїм заступником із соціальних проблем та освітніх питань". "Дякую за честь!" - відповіла. Віктор Анатолійович

посміхнувся: "Це не честь, а важка праця. Впрягайся!" Коло її обов'язків стало набагато ширшим. Вона почала опікуватися пенсіонерами, малозабезпеченими, сиротами та інвалідами. За час її керування Рівне стало першим в Україні містом, яке прийняло програму підтримки інвалідів.

Усі приїжджі підмічають: Рівне, порівняно з іншими обласними центрами і

навіть столицею, відрізняється відсутністю бездомних дітей на вулицях. Саме тут, мабуть, уперше в Україні почали відкриватися сімейні дитячі будинки.

Як гарна господиня, Богатирчук-Кривко завжди знаходить кошти, ресурси, одностайно, щоб втілити черговий задум для комфортнішого життя рівнян. Коли п'ять років тому вона прийшла до міського голови з проектом нової котельні, то більшість вважала, що це утопія. Але Світлана Богатирчук-Кривко наполягла - і побудували нову економну котельню. Підключені до неї гуманітарна гімназія, ба-

сейн і три житлові будинки платять за тепло набагато менше, ніж інші мешканці міста. Тепер у басейні цілодобово та цілорічно є гаряча вода, а не тільки тоді, коли починається опалювальний сезон. "Господарювати треба з толком, економити та цінувати кожну копійку. Комунальне господарство може бути прибутковим для

громади", - не стомлювалася повторювати Світлана Кирилівна. - Я це доведу!" І довела на прикладі оздоровчого табору "Електронік". Багато хто вважав передачу в комунальну власність табору "Електронік" недоречною. "Вважалося, що з "цих руїн" толку не буде. А сьогодні "Електронік" - самодостатнє прибуткове комунальне господарство.

Працювиту рівнянку považають в Україні та знають у Європі, зокрема як представника України в Конгресі місцевих і регіональних влад Ради Європи.

Вся родина Світлани Богатирчук-Кривко проживає в Рівному. Тут виростили її діти та підрастають онуки. Сини навчалися в місцевих навчальних закладах і не збираються залишати рідне місто: мабуть, мама людина до Рівного передалася з молоком.

День Світлани Кирилівни розпочинається о 6.30 з приготування сніданку для сім'ї. У вихідні вона готує смачні обіди, прасує сорочки. Називає невістку донею. Улюблений відпочинок - прогулянки з онуками рівненськими парками. Коли в неї запитують, як усе встигає, відповідає: "Я займаюся лише тим, що люблю. Я люблю Рівне, своїх дітей, чоловіка, онуків. Якщо щось робиш із любов'ю, то це не важко".

Сергій МІНІЧ